A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2013. október 3.*

„Fellebbezés — Közösségi védjegy — 40/94/EK rendelet — A 74. cikk (2) bekezdése — 2868/95/EK rendelet — Az 50. szabály (1) bekezdésének első és harmadik albekezdése — A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása — A védjegy létezése — A felszólalás alátámasztásául az e célból megszabott határidőn túl előterjesztett bizonyítékok — A figyelembevétel elmaradása — A fellebbezési tanács mérlegelési jogköre — Eltérő rendelkezés — További vagy kiegészítő bizonyítékok figyelembevételét akadályozó körülmények”

A C-121/12. P. sz. ügyben,

Bernhard Rintisch (lakóhelye: Bottrop [Németország], képviseli: A. Dreyer Rechtsanwalt)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2012. február 28-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Valfleuri Pâtes alimentaires SA** (székhelye: Wittenheim [Franciaország], képviseli: F. Baujoin ügyvéd)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen tanácselnök (előadó), J. Malenovský, U. Lõhmus, M. Safjan és A. Prechal bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2013. május 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Fellebbezésében B. Rintisch az Európai Unió Törvényszékének T-109/09. sz., Rintisch kontra OHIM – Valfleuri Pâtes alimentaires (PROTIVITAL) ügyben 2011. december 16-án hozott ítéletének (a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel a Törvényszék elutasította a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) negyedik fellebbezési tanácsának a fellebbező és a Valfleuri Pâtes alimentaires SA (a továbbiakban: Valfleuri) közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2009. január 21-én hozott határozatának (R 1660/2007-4. sz. ügy; a továbbiakban: megtámadott határozat) hatályon kívül helyezésére irányuló keresetét.

Jogi háttér

2 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendeletet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.; a továbbiakban: a 40/94 rendelet) hatályon kívül helyezte és felváltotta a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.), amely 2009. április 13-án lépett hatályba. Mindazonáltal, tekintettel a tényállás megvalósulásának időpontjára, a jelen jogvita tárgyában továbbra is a 40/94 rendelet az irányadó.

3 A 40/94 rendelet végrehajtásának szabályait a 2005. június 29-i 1041/2005/EK bizottsági rendelettel (HL L 172., 4. o.) módosított, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) tartalmazza.

A 40/94 rendelet

4 A 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy „az OHIM figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben hoztak fel vagy terjesztettek elő”.

A végrehajtási rendelet

5 A végrehajtási rendelet 19. szabálya a következőképpen rendelkezik:

„(1) A[z OHIM] lehetőséget ad a felszólalónak, hogy benyújtsa a felszólalása alátámasztására szolgáló tényeket, bizonyítékokat és érveket, vagy kiegészítse a 15. szabály (3) bekezdése alapján benyújtott bármely tényt, bizonyítékot vagy érvet az általa megadott határidőn belül, amely legalább 2 hónap attól a naptól kezdve, amelyen a felszólalási eljárást megkezdettnek tekintik a 18. szabály (1) bekezdésével összhangban.

(2) Az (1) bekezdésben említett határidőn belül a felszólaló benyújtja a korábbi védjegye vagy joga létezésének, érvényességének és az oltalom terjedelmének bizonyítékát, valamint a felszólalásra való jogosultságát igazoló bizonyítékot. A felszólaló különösen az alábbi bizonyítékokat nyújtja be:

a) ha a felszólalás alapja olyan védjegy, amely nem közösségi védjegy, a benyújtásának vagy lajstromozásának bizonyítéka az alábbiakkal igazolva:

[...]

ii. ha a védjegyet lajstromba vették, a megfelelő lajstromozási igazolás, és adott esetben a legújabb megújítási igazolás másolata, amely feltünteti, hogy a védjegy oltalmának időtartama meghaladja az (1) bekezdésben említett határidőt és annak bármilyen meghosszabbítását, vagy a védjegyet lajstromba vevő igazgatási szerv által kibocsátott egyenértékű dokumentum másolata;

[...]

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett tájékoztatás és bizonyítékok nyelve az eljárás nyelve, vagy fordítást mellékelnek. A fordítást az eredeti dokumentum benyújtására rendelkezésre álló határidőn belül nyújtják be.

(4) A[z OHIM] nem veszi figyelembe az írásbeli beadványokat vagy dokumentumokat, illetve azok azon részét, amelyeket nem nyújtottak be, vagy nem fordítottak le az eljárási nyelvre a[z OHIM] által megállapított határidőn belül."

6 E rendelet „A felszólalás vizsgálata" című 20. szabályának (1) bekezdése az alábbiakról rendelkezik:

„Ha a 19. szabály (1) bekezdésében említett határidő lejártáig a felszólaló nem bizonyítja a korábbi védjegyének vagy jogának meglétét, érvényességét és oltalmi hatályát, valamint a felszólalásra való jogosultságát, a felszólalást elutasítják mint megalapozatlant."

7 Az említett rendeletnek „A fellebbezés vizsgálata" című 50. szabálya (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Eltérő rendelkezés hiányában a fellebbezési eljárásban megfelelően alkalmazni kell annak a szervezeti egységnek az eljárására vonatkozó előírásokat, amely a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta.

[...]

Ha a fellebbezés a felszólalási osztályok egyikének határozata ellen irányul, a fellebbezési tanács a [40/94] rendeletben és e szabályokban megállapított vagy a felszólalási osztály által a rendelettel és e szabályokkal összhangban megadott határidőn belül benyújtott tényekre és bizonyítékokra korlátozza a fellebbezés vizsgálatát, kivéve ha a fellebbezési tanács úgy véli, hogy [az említett] rendelet 74. cikkének (2) bekezdése értelmében további vagy kiegészítő tényeket és bizonyítékokat kell figyelembe venni."

Az 1041/2005 rendelet

8 Az 1041/2005 rendelet (7) preambulumbekezdésének szövege kimondja:

„A felszólalási eljárással kapcsolatos rendelkezéseket teljes egészében át kell alakítani az elfogadhatósági követelmények meghatározása, a hiányosságok jogi következményeinek egyértelmű meghatározása és a rendelkezéseknek az eljárás időrendi sorrendjében történő meghozatala érdekében."

A jogvita előzményei

9 A Törvényszék a megtámadott ítélet 1–16. pontjában az alábbiak szerint foglalja össze a jogvita előzményeit:

„1 2006. január 6-án a [Valfleuri] közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az [OHIM-hoz] a [...] 40/94 [...] rendelet alapján.

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a PROTIVITAL szómegjelölés volt.

3 A védjegybejelentéssel érintett áruk különösen a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-i, felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás szerinti 5., 29. és 30. osztályba tartoznak. [...]

[...]

5 2006. október 24-én [...] B. [...] Rintisch [...] felszólalást nyújtott be a 40/94 rendelet 42. cikke alapján a bejelentett védjegynek a fenti 3. pontban említett áruk vonatkozásában történő lajstromozásával szemben.

6 A felszólalást többek között a következő korábbi jogokra alapította:

– az 1995. december 4-én bejelentett és 1996. május 20-án 39549559. számon lajstromozott PROTIPLUS német szóvédjegy a 29. és 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában;

– az 1997. január 22-én bejelentett és 1997. március 3-án 39702429. számon lajstromozott PROTI német szóvédjegy a 29. és 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában;

– az 1996. február 24-én bejelentett és 1997. március 5-én 39608644. számon lajstromozott német [...] ábrás védjegy a 29. és 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában [...]

[...]

8 2007. január 16-án [B. Rintisch] többek között dokumentumokat nyújtott be az OHIM részére fenti 6. pontban említett egyes korábbi védjegyek létezésének és érvényességének bizonyítása érdekében, egyrészről a Deutsches Patent- und Markenamt (német szabadalmi és védjegy hivatal) által kibocsátott, 1996. márciusi és októberi, valamint 1997. márciusi lajstromozási okiratokat, másrészről pedig a Deutsches Patent- und Markenamt online lajstromából származó, 2007. január 8-i kivonatokat, amelyeken valamennyi korábbi védjegy vonatkozásában a „Letzter Verfahrensstand” (legutóbbi eljárási szakasz) rovatban a „Marke eingetragen” (lajstromozott védjegy) bejegyzés szerepelt, a 39549559. és 39608644. sz. korábbi védjegyek esetében pedig a „Verlängerungsdatum” (a megújítás időpontja) rovatban 2006-os időpontok szerepelnek. Az eljárás nyelvén elkészített fordítást csak az egyes korábbi védjegyek lajstromozási okiratai esetében nyújtották be.

9 2007. január 23-án az OHIM közölte [B. Rintischsel] a felszólalási eljárás kontradiktórius szakasza megkezdésének időpontját. Ezen értesítésben az OHIM jelezte [B. Rintisch] részére, hogy a tíz évnél régebben lajstromozott védjegyek esetében megújítási okiratot kell benyújtani. Hasonlóképpen rámutatott, hogy a felszólalás alátámasztása érdekében hivatkozott korábbi védjegyek létezését és érvényességét az eljárás nyelvére lefordított hivatalos okiratokkal kell bizonyítani. E tekintetben az OHIM az okiratok benyújtására 2007. június 4-i határidőt tűzött ki. Végül az OHIM figyelmeztette [B. Rintischt], hogy amennyiben az előírt határidőben nem nyújtja be a korábbi védjegyek létezésének és érvényességének bizonyítékait a felszólalást a [végrehajtási] rendelet 20. szabályának (1) bekezdésével összhangban érdemi vizsgálat nélkül elutasítják.

10 2007. szeptember 11-én az OHIM közölte [B. Rintischsel] azon megállapítását, miszerint az utóbbi az előírt határidőben nem bizonyította a korábbi védjegyek létezését és érvényességét. Az OHIM arról is tájékoztatta [B. Rintischt], hogy ezentúl nem nyújthatók be további észrevételek, és hogy a felszólalás tárgyában határozatát az adott időpontban rendelkezésre álló bizonyítékok alapján hozza meg.

11 2007. szeptember 19-én a felszólalási osztály elutasította a felszólalást, azzal az indokkal, hogy [B. Rintisch] a megállapított határidőn belül nem bizonyította azon korábbi védjegyek létezését és érvényességét, amelyeken a felszólalás alapult. Először is a felszólalási osztály úgy vélte, hogy még ha a 2007. január 16-i felszólaláshoz mellékelt okiratok alapján meg is állapítható, hogy a korábbi védjegyeket 1995-ben, 1996-ban és 1997-ben lajstromozták, ez nem elegendő annak bizonyításához, hogy azok 2007. június 4-én érvényesek voltak. [...] Ezenkívül a felszólalási osztály úgy vélte, hogy a [végrehajtási] rendelet 19. szabályának (4) bekezdésével összhangban a 2007. január 8-i online kivonatok nem vehetők figyelembe a korábbi védjegyek megújításának bizonyítékaként, mivel azokat nem fordították le az eljárás nyelvére.

12 2007. október 23-án [B. Rintisch] a […] 40/94 rendelet 57–62. cikke alapján fellebbezést nyújtott be a felszólalási osztály határozatával szemben. Ennek keretében [B. Rintisch] azt kérte, hogy a fellebbezési tanács az összetévesztés veszélyének fennállása miatt tagadja meg a bejelentett védjegy lajstromozását. E célból a fellebbezés indokolását tartalmazó beadványhoz többek között valamennyi korábbi védjegy vonatkozásában csatolta a Deutsches Patent- und Markenamt online lajstromából származó kivonatot az eljárás nyelvére való fordításukkal együtt. A nyilatkozat tartalmazta, hogy az említett védjegyeket megújították azon időpontot megelőzően, amikor a felszólalási kérelmet benyújtották, és a megújítás az egyes védjegyek esetében 2015-ig, 2016-ig és 2017-ig érvényes

13 [A megtámadott határozattal] az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa a fellebbezést a felszólalás érdemi vizsgálata nélkül elutasította. Úgy vélte, hogy a felszólalási osztály jogosan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az előírt határidőben nem bizonyította kellőképpen a felszólalás alátámasztása érdekében hivatkozott korábbi védjegyek létezését és érvényességét.

14 Közelebbről a fellebbezési tanács egyrészről megállapította, hogy a 2007. január 16-i felszólaláshoz csatolt lajstromozási okiratok nem elegendők annak bizonyításához, hogy a korábbi védjegyek a felszólalás benyújtásának időpontjában még érvényesek voltak. Másrészről úgy vélte, hogy a 2007. január 8-i online lajstromkivonatok fordításának elmulasztása önmagában elegendő indok azok figyelembevételének elutasítására.

15 Szintén megállapította, hogy a 2007. október 23-án előterjesztett dokumentumok nem vehetők figyelembe, mivel azokat az OHIM által meghatározott határidőt, 2007. június 4-ét követően nyújtották be.

16 Végül a fellebbezési tanács szerint sem a felszólalási osztály, sem pedig ő maga nem rendelkezik a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésén alapuló mérlegelési jogkörrel [...] azon dokumentumok figyelembevétele vonatkozásában, amelyeket nem terjesztettek elő az OHIM által megállapított határidő lejártát megelőzően, tekintettel a [végrehajtási] rendelet 20. szabályának (1) bekezdésére, amely a bizonyítékok késedelmes benyújtásának esetére kifejezetten előírja a fellebbezés elutasítását. A fellebbezési tanács hozzátette, hogy mindenesetre még ha rendelkezett is volna mérlegelési jogkörrel a felszólalási osztály előtt késedelmesen előterjesztett dokumentumok elfogadása tekintetében, azt nem gyakorolta volna B. Rintisch javára. [...].”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

10 A Törvényszék Hivatalához 2009. március 17-én benyújtott keresetlevelével a felperes keresetet indított a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránt.

11 E kereset alátámasztása érdekében három jogalapra hivatkozott, amelyek közül kizárólag a második képezi a jelen fellebbezés tárgyát. E jogalap a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének a fellebbezési tanács általi megsértésén, valamint hatáskörrel való visszaélésen alapul.

12 Azt követően, hogy a megtámadott ítélet 31. és 32. pontjában, a C-29/05. P. sz., OHIM kontra Kaul ügyben 2007. március 13-án hozott ítélet (EBHT 2007., I-2213. o.) 42. pontjára hivatkozva emlékeztetett arra, hogy a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdéséből következik, hogy főszabályként, és eltérő rendelkezés hiányában a tények és bizonyítékok felek általi előterjesztése továbbra is lehetséges a határidők lejárta után, amelyekhez ezen előterjesztés kötve van, továbbá, hogy az OHIM számára egyáltalában nem tilos, hogy az ilyen, késedelmesen előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat figyelembe vegye, a Törvényszék elutasította a B. Rintisch által a fentiek szerint előterjesztett jogalap első részét, és a megtámadott ítélet 33–42. pontjában az alábbiak szerint határozott:

„33 [...] [A]nnak lehetősége, hogy az OHIM előtti eljárásban részt vevő felek az e célból meghatározott határidő lejárta után is előterjeszthetnek tényeket és bizonyítékokat, ahhoz a feltételhez van kötve, hogy nincs eltérő rendelkezés. [...]

34 A jelen ügyben a fellebbezési tanács kimondta, hogy [...] létezik olyan kifejezett eltérő rendelkezés, amelynek alapján az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a felszólalás elutasítása kötelező volt, és nem csupán az OHIM mérlegelésétől függő lehetőség. Álláspontja szerint a [végrehajtási] rendelet 20. szabályának (1) bekezdése, amelyet ugyanazon rendelet 50. szabályának (1) bekezdése alapján alkalmaznia kellett, akadályát képezte a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésében szabályozott mérlegelési jogkör gyakorlásának.

[...]

37 A [végrehajtási rendelet] 20. szabálya (1) bekezdésének és ugyanazon rendelet 50. szabálya (1) bekezdése első és harmadik albekezdésének] együttes értelmezéséből következik, hogy eltérő rendelkezés hiányában a fellebbezési tanács az előtte folyamatban lévő eljárás során köteles alkalmazni a [végrehajtási] rendelet 20. szabálya (1) bekezdését, és ennek alapján megállapítani, hogy a korábbi védjegy létezésének, érvényességének és oltalma terjedelmének bizonyítására irányuló bizonyítékoknak az OHIM által e célból megállapított határidő lejártát követően történő előterjesztése a felszólalás elutasítását eredményezi, anélkül hogy e tekintetben mérlegelési jogkörrel rendelkezne. [...]

38 [B. Rintisch] azt állítja, hogy a [végrehajtási] rendelet 50. szabálya (1) bekezdése harmadik albekezdésének záró szövegrésze és különösen az abban a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésére történő hivatkozás pontosan megfelel azon eltérő rendelkezésnek, amely minden esetben akadályát képezi ugyanazon rendelet 20. szabálya (1) bekezdésének a fellebbezési tanács előtti eljárásokban történő alkalmazásának. Ezen érvelésnek azonban nem lehet helyt adni.

39 Először is rá kell mutatni, hogy mivel a felszólalást 2006. október 24-én terjesztették elő, a [végrehajtási] rendeletnek a jelen ügyre alkalmazandó változata az, amely az [...] 1041/2005 [...]rendelettel elvégzett módosítást követően volt hatályban. Különösen az utóbbi rendelet (7) preambulumbekezdése szerint e módosítás egyik célja az volt, hogy a felszólalási eljárással kapcsolatos rendelkezéseket teljes egészében átalakítsák többek között az eljárási hiányosságok jogi következményeinek egyértelmű meghatározása érdekében.

40 Márpedig [B. Rintisch] álláspontjának elfogadása annak veszélyén túl, hogy a szóban forgó rendelkezések önmagába visszatérő értelmezéséhez vezet, azzal a következménnyel jár, hogy jelentősen korlátozza a módosított [végrehajtási] rendelet 20. szabálya (1) bekezdésének hatályát.

41 Amennyiben ugyanis a valamely korábbi védjegy létezésének, érvényességének és oltalma terjedelmének bizonyítására szolgáló bizonyítékokat – amelyeket a [végrehajtási rendelet] 20. szabálya (1) bekezdésének a jelen ügyre alkalmazandó új szövege alapján a felszólalási osztály késedelmes benyújtásuk esetén nem vehet figyelembe – a fellebbezési tanács az őt a 40/94 rendelet

74. cikkének (2) bekezdése szerinti mérlegelési jogköre alapján mégis tekintetbe veheti, az 1041/2005 rendeletben az ilyen hiányosság esetére kifejezetten előírt jogkövetkezmény, azaz a felszólalás elutasítása, bizonyos esetekben nem érvényesülhet hatékonyan.

42 Meg kell tehát állapítani, hogy a fellebbezési tanács nem tévedett annak kimondásakor, hogy a jelen ügy körülményei között fennáll olyan rendelkezés, amellyel ellentétes a [B. Rintisch] által az OHIM előtt késedelmesen előterjesztett bizonyítékok figyelembevétele, és hogy ezért a fellebbezési tanács egyáltalán nem rendelkezett a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése szerinti mérlegelési jogkörrel."

13 A Törvényszék ezt követően elutasította a második jogalap második részét az alábbi indok alapján:

„48 [...] [A] fellebbezési tanács által állítólagosan elkövetett hatáskörrel való visszaélés kapcsán meg kell állapítani, hogy a keresetlevél nem elégítette ki a kereseti kérelem elfogadhatóságának az Európai Unió Bírósága Alapokmányának 21. cikkében és a Törvényszék eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontjában szereplő minimális követelményeit [...]. Különösen a jelen esetben a felperes kereseti kérelme a keresetlevélben előadott formájában nem tartalmaz olyan érvelést, amely bizonyítaná, hogy a fellebbezési tanács milyen tekintetben élt vissza hatáskörével. Következésképpen e kereseti kérelmet elfogadhatatlannak kell nyilvánítani."

14 Mivel a Törvényszék a B. Rintisch által előterjesztett többi jogalapot is elutasította, a jelen jogalapot elutasította.

A felek Bíróság előtt előterjesztett kérelmei

15 Fellebbezésében B. Rintisch azt kéri a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

16 Az OHIM és a Valfleuri kéri a fellebbezés elutasítását és B. Rintisch kötelezését a költségek viselésére.

A fellebbezésről

17 Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező két jogalapra, egyrészt a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének megsértésére, másrészt a fellebbezési tanács hatáskörrel való visszaélésére hivatkozik.

A 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított első jogalapról

A felek érvei

18 B. Rintisch azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdését és a végrehajtási rendelet 50. szabályának (1) bekezdését.

19 Ennek kapcsán arra hivatkozik, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta az utóbbi rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdését, amely a fellebbezések vizsgálatára vonatkozó olyan különös rendelkezés, amely kifejezetten a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének alkalmazásáról rendelkezik, a fellebbezési tanács részére tehát mérlegelési jogkört biztosít annak meghatározása során, hogy a további vagy kiegészítő tényeket és bizonyítékokat figyelembe kell-e venni. Ezenkívül a Törvényszék tévesen elmulasztott különbséget tenni a teljes mértékben új tények, és a végrehajtási rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdése szerinti „további vagy kiegészítő" tények és bizonyítékok késedelmes előterjesztése között.

20 Az OHIM vitatja a fellebbező által a vonatkozó rendelkezésekre vonatkozóan javasolt értelmezést. Úgy véli, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a végrehajtási rendelet 20. szabályának (1) bekezdését a fent hivatkozott Kaul kontra OHIM ügyben hozott ítélet értelmében eltérő rendelkezésnek kell tekinteni, mivel olyan kötelező rendelkezésről van szó, amely jogvesztő határidőt vezet be.

21 A Valfleuri úgy véli, hogy a végrehajtási rendelet 19. szabályának (4) bekezdése és 20. szabályának (1) bekezdése olyan kifejezett és kötelező szabály, amely kizárja minden lehetőségét annak, hogy az OHIM kiterjessze a felszólaló részére a korábbi védjegyek létezésének és érvényességének bizonyítására kitűzött határidőt. Következésképpen az OHIM a szóban forgó helyzetben nem rendelkezik a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésében számára biztosított mérlegelési jogkörrel.

A Bíróság álláspontja

22 A 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy az OHIM figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben hoztak fel vagy terjesztettek elő.

23 Ahogyan azt a Bíróság megállapította, e rendelkezés szövegéből következik, hogy főszabály szerint és eltérő rendelkezés hiányában a tények és bizonyítékok felek általi előterjesztése továbbra is lehetséges a határidők lejárta után, amelyekhez a 40/94 rendelet értelmében ezen előterjesztés kötve van, és az OHIM-nak nem tilos az ilyen, késedelmesen előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat figyelembe vennie (a fent hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 42. pontja és a C-621/11. P. sz. New Yorker SHK Jeans kontra OHIM ügyben 2013. július 18-án hozott ítélet 22. pontja).

24 Annak pontosításával ugyanis, hogy az OHIM hasonló esetben úgy „dönthet”, hogy figyelmen kívül hagyja e bizonyítékokat, az említett rendelkezés széles mérlegelési jogkörrel ruházza fel az OHIM-ot annak – a határozatának e tekintetben történő indokolása mellett történő – eldöntése céljából, hogy azokat tekintetbe kell-e venni (a fent hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 43. pontja és a fent hivatkozott New Yorker SHK Jeans kontra OHIM ügyben hozott ítélet 23. pontja).

25 Mivel a fellebbező által felhozott első jogalap kizárólag azt a mérlegelési jogkört érinti, amellyel álláspontja szerint az OHIM fellebbezési tanácsa rendelkezik, annak megállapítása érdekében, hogy létezik-e az említett jogkör kizárását lehetővé tévő eltérő rendelkezés, a fellebbezési eljárás szabályait kell megvizsgálni.

26 E tekintetben a végrehajtási rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének első albekezdése úgy rendelkezik, hogy eltérő rendelkezés hiányában a fellebbezési eljárásban megfelelően alkalmazni kell annak a szervezeti egységnek az eljárására vonatkozó előírásokat, amely a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta.

27 A Törvényszék a megtámadott ítélet 37. pontjában megállapította, hogy e rendelkezésből következik, hogy a fellebbezési tanács köteles alkalmazni a végrehajtási rendelet 20. szabályának (1) bekezdését, és ennek megfelelően megállapítani, hogy a korábbi védjegy létezésének, érvényességének és az oltalom terjedelmének bizonyítására irányuló bizonyítékoknak az OHIM által e célból megállapított határidő lejártát követően történő előterjesztése a felszólalás elutasításához vezet, anélkül hogy a fellebbezési tanács e tekintetben mérlegelési jogkörrel rendelkezne.

28 Márpedig ily módon a Törvényszék a végrehajtási rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének téves értelmezését fogadta el, amely figyelmen kívül hagyja a hivatkozott rendelkezés harmadik albekezdését.

29 Ugyanis noha az említett rendelkezés első albekezdése kimondja azt az elvet, amely szerint a fellebbezési eljárásban megfelelően alkalmazni kell annak a szervezeti egységnek az eljárására vonatkozó előírásokat, amely a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta, ugyanezen rendelkezés harmadik albekezdése különös szabálynak minősül, amely ezen elvet lerontja. E különös szabály kifejezetten a felszólalási osztály határozata elleni fellebbezési eljárásra vonatkozik, és meghatározza, hogy a fellebbezési tanács előtt milyen szabályok alkalmazandók az elsőfokú eljárásban megadott vagy megállapított határidők lejártát követően előterjesztett tényekre és bizonyítékokra.

30 A végrehajtási rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdését tehát a felszólalási osztály határozata elleni fellebbezési eljárás e különös vonatkozásában kell alkalmazni az említett osztály előtti eljárásra vonatkozó rendelkezések helyett, amelyek között a végrehajtási rendelet 20. szabályának (1) bekezdése is szerepel.

31 E ponton hangsúlyozni kell, hogy az említett különös szabályt a végrehajtási rendeletbe az utóbbinak az 1041/2005 rendelettel történő módosítása vezette be, amelynek (7) preambulumbekezdése szerint az a célja, hogy egyértelműen meghatározza a felszólalási eljárás során előálló eljárási hiányosságok jogi következményeit. E megállapítás megerősíti, hogy a felszólalási osztály előtti eljárás során a bizonyítékok kezelése kapcsán előálló késedelemhez a fellebbezési tanács előtti eljárás során kapcsolódó jogkövetkezményeket az említett szabálynak megfelelően kell meghatározni.

32 Márpedig a végrehajtási rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdése értelmében, amennyiben a fellebbezés a felszólalási osztály határozata ellen irányul, a fellebbezési tanács a fellebbezés vizsgálatát a felszólalási osztály által megállapított vagy megadott határidőn belül előterjesztett tényekre és bizonyítékokra korlátozza, kivéve ha úgy ítéli meg, hogy a további vagy kiegészítő tényeket és bizonyítékokat a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésével összhangban figyelembe kell venni.

33 A végrehajtási rendelet tehát kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a fellebbezési tanács a felszólalási osztály határozata ellen irányuló fellebbezés vizsgálata során a végrehajtási rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdéséből és a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdéséből eredő mérlegelési jogkörrel rendelkezik annak eldöntése céljából, hogy figyelembe kell-e venni azokat a további vagy kiegészítő tényeket és bizonyítékokat, amelyeket a felszólalási tanács által megállapított vagy megadott határidőn belül nem terjesztettek elő.

34 Következésképpen annak a megtámadott ítélet 42. pontjában történő kimondásával, hogy a végrehajtási rendelet 20. szabályának (1) bekezdése olyan eltérő rendelkezésnek minősül, amellyel ellentétes, ha a fellebbezési osztály figyelembe veszi a fellebbező által az OHIM előtt késedelmesen előterjesztett bizonyítékokat, azzal a következménnyel, hogy e tanács nem rendelkezik a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésén alapuló mérlegelési jogkörrel e bizonyítékok figyelembevétele tekintetében, a Törvényszék jogi tévedést követett el az ítéletében.

35 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy amennyiben a Törvényszék valamely ítéletének indokolása sérti az uniós jogot, de rendelkező része egyéb jogi indokok miatt megalapozottnak bizonyul, a fellebbezést el kell utasítani (a C-210/98. P. sz., Salzgitter kontra Bizottság ügyben 2000. július 13-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-5843. o.] 58. pontja és a C-352/09. P. sz., ThyssenKrupp Nirosta kontra Bizottság ügyben 2011. március 29-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-2359. o.] 136. pontja).

36 Márpedig a jelen ítélet 34. pontjában szereplő megfontolásokból következik, hogy annak a megtámadott határozat 38–40. pontjában történő megállapításával, hogy a végrehajtási rendelet 20. szabályának (1) bekezdéséből következik, hogy a fellebbezési tanács nem rendelkezett mérlegelési jogkörrel annak eldöntése céljából, hogy figyelembe kell-e venni a korábbi védjegy létezésének, érvényességének és az oltalom terjedelmének késedelmesen előterjesztett bizonyítékait, a fellebbezési tanács jogi tévedést követett el.

37 Mindazonáltal meg kell említeni, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 42. pontjában említette, hogy még ha megállapításra is kerül, hogy rendelkezett mérlegelési jogkörrel annak eldöntése tekintetében, hogy figyelembe kell-e venni a késedelmesen előterjesztett dokumentumokat, azt nem gyakorolta volna a felszólaló javára. Ezt követően az említett határozat 43–46. pontjában kifejtette a fenti következtetését igazoló indokokat.

38 A fellebbezési tanács által – a B. Rintisch által késedelmesen előterjesztett bizonyítékok figyelembevételének elutasítása céljából –másodlagosan kifejtett fenti indokok csak akkor orvosolják azt a hibát, amely a megtámadott határozatot érinti, ha lehetővé teszik annak megállapítását, hogy a fellebbezési tanács ténylegesen gyakorolta az őt a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése alapján megillető mérlegelési jogkört annak – indokolt módon és valamennyi releváns körülményt figyelembe véve történő – eldöntése céljából, hogy figyelembe kellett-e venni az előtte késedelmesen előterjesztett bizonyítékokat a tőle várt határozat meghozatala céljából (lásd ebben az értelemben a C-610/11. P. sz., Centrotherm Systemtechnik kontra OHIM és centrotherm Clean Solutions ügyben 2013. szeptember 26-án hozott ítélet 110. pontját).

39 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság többek között kimondta, hogy a késedelmesen előterjesztett bizonyítékok figyelembevétele abban az esetben, ha az OHIM-nak felszólalási eljárás keretében kell határozatot hoznia, különösen akkor igazolható, ha az OHIM szerint egyrészről a késedelmesen előterjesztett bizonyítékok első ránézésre valós jelentőséggel bírnak az előtte folyamatban lévő felszólalási eljárás kimenetele szempontjából, másrészről pedig az eljárásnak azon szakaszával, amikor e késedelmes előterjesztésre sor kerül, és az azt övező körülményekkel e figyelembevétel nem ellentétes (a fent hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 44. pontja, valamint a fent hivatkozott Centrotherm Systemtechnik kontra OHIM és centrotherm Clean Solutions ügyben hozott ítélet 113. pontja).

40 A jelen esetben, mivel B. Rintisch felszólalását többek között három lajstromozott német védjegyre alapította, e védjegyek létezésének, érvényességének és oltalmuk terjedelmének bizonyítékait, amelyeket a felszólalási eljárás során kellett benyújtania, a végrehajtási rendelet 19. cikke (2) bekezdése a) pontjának ii. alpontja pontosan és kimerítően felsorolja. B. Rintischnek tehát már a felszólalás benyújtását megelőzően ismernie kellett azon pontos dokumentumokat, amelyeket annak alátámasztására be kellett nyújtania. Következésképpen a fellebbezési tanácsnak e feltételek mellett megszorítóan kell gyakorolnia mérlegelési jogkörét, és csak akkor fogadhatja el ilyen bizonyítékok késedelmes előterjesztését, ha az azt övező körülmények alkalmasak a fellebbező azon késedelmének igazolására, amely a bizonyíték rá háruló kezelése során áll elő.

41 Márpedig határozatának indokolása érdekében a fellebbezési tanács különösen hangsúlyozta, hogy B. Rintisch a szóban forgó védjegyek megújításának bizonyítékával 2007. január 15. óta rendelkezett, és nem adta elő annak okát, hogy miért tartotta vissza e dokumentumot 2007 októberéig.

42 A megtámadott határozatból tehát kitűnik, hogy a szóban forgó védjegyek létezésére, érvényességére és oltalma terjedelmére vonatkozó bizonyítékok késedelmes előterjesztését övező körülmények nem alkalmasak a fellebbező azon késedelmének igazolására, amely a bizonyítékok rá háruló kezelése során állt elő.

43 Az a körülmény, hogy B. Rintisch a felszólalási osztály által e célból meghatározott határidők lejártát megelőzően előterjesztette a Deutsches Patent- und Markenamt online védjegylajstromából származó azon kivonatokat, amelyeken az eljárás nyelvétől eltérő nyelven szerepel a szóban forgó védjegyek megújítása, nem cáfolja a fenti elemzést, mivel a végrehajtási rendelet 19. szabályának (4) bekezdéséből következik, hogy az OHIM nem veszi figyelembe azokat a dokumentumokat, amelyeket e határidőn belül nem nyújtanak be, vagy nem fordítanak le az eljárás nyelvére.

44 A fentiekből következik, hogy a fellebbezési tanács megalapozottan utasította el azon bizonyítékok figyelembevételét, amelyeket B. Rintisch a felszólalási osztály által e célból meghatározott határidők lejártát követően terjesztett elő, anélkül hogy határoznia kellett volna e bizonyítékok esetleges relevanciájáról, vagy meg kellett volna határoznia, hogy az eljárásnak azon szakasza, amelynek során e késedelmes előterjesztésre sor került, akadályozza-e az említett figyelembevételt.

45 A B. Rintisch által állítottakkal ellentétben ugyanis a fellebbezési tanács a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése szerinti mérlegelési jogkörének gyakorlása során nem köteles megvizsgálni a jelen ítélet 39. pontjában említett három kritériumot, mivel e kritériumok közül egy is elegendő annak megállapításához, hogy nem kell figyelembe vennie a szóban forgó, késedelmesen előterjesztett bizonyítékokat (lásd ebben az értelemben a C-193/09. P. sz., Kaul kontra OHIM ügyben 2010. március 4-én hozott végzés 38. pontját).

46 E feltételek mellett tehát a megtámadott ítéletet érintő, a jelen ítélet 34. pontjában megállapított jogi tévedés a fellebbezés vizsgálata során nem jár következményekkel, mivel a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított második jogalap első részének az említett ítélet 47. pontjában a Törvényszék által történő elutasítását a Törvényszék által felhozottaktól eltérő jogi indokok igazolják, és ezért az nem vezethet az említett ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

A fellebbezési tanács hatáskörrel való visszaélésére alapított második jogalapról

A felek érvei

47 B. Rintisch azt állítja, hogy a Törvényszék alulbecsülte azon körülményt, hogy a fellebbezési tanács visszaélt a hatáskörével.

48 Az OHIM megállapítja, hogy a fellebbezésben nem található olyan érv, amely alátámasztaná a második jogalapot.

A Bíróság álláspontja

49 A második jogalapot illetően meg kell említeni egyrészről, hogy a fellebbező általános állításokra szorítkozik, és egyáltalán nem nevezi meg a megtámadott ítélet általa kifogásolt pontjait, másrészről pedig, hogy nem hoz fel jogi érveket e jogalap alátámasztására.

50 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 256. cikkből, a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint a Bíróság eljárási szabályzatának a tényállás megvalósulása idején hatályos változata 112. cikke 1. §-ának c) pontjából (jelenleg a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontja) következik, hogy az érintett fellebbezés vagy jogalap elfogadhatatlanságának terhe mellett a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt elemeit, valamint a kérelem alapjául szolgáló konkrét jogi érveket (a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P.–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5425. o.] 426. pontja, valamint a C-487/06. P. sz., British Aggregates kontra Bizottság ügyben 2008. december 22-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-10515. o.] 121. pontja).

51 A B. Rintisch által fellebbezése alátámasztására felhozott második jogalap tehát nem felel meg e követelményeknek, ezért mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

52 Mivel a fellebbező által fellebbezése alátámasztásául hivatkozott jogalapok egyikének sem lehet helyt adni, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

53 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében – amely a 184. cikk (1) bekezdése szerint a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó – a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

54 Mivel a fellebbező pervesztes lett, az OHIM és a Valfleuri kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság Bernhard Rintischt kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások